

[Ivar Nørgaard.]

at folk kan gå fra erhverv uden for det offentlige og ind i det offentlige og ud igen. Det skaber ikke disse mægtige administrative problemer. Man kan optjene pension alt efter, hvor længe man har været i de offentlige funktioner, og det, synes jeg, er et særdeles godt og smidigt system. Det udeblevne problem, som vi i hvert fald må finde en overgangsløsning på, er spørgsmålet om, hvordan tjenestemandspensionen skal samkøres med de sociale pensioner, når vi den 1. april 1970 får fuld folkepension. Der ser det ud til, at man i enighed kan nå frem til en ordning, således at det ikke får nogen foregribende indvirkning på et kommende tjenestemandslignende pensionssystem, og det lægger vi megen vægt på i socialdemokratiet, at vi ikke gennemfører ordninger for tjenestemændene, som kan stille sig hindrende i vejen for et videregående system, der kommer til at gælde for hele befolkningen. Jeg kan i hvert fald sige, at det, der er indeholdt i det fremsatte lovforslag, ikke ødelægger noget i den retning. Det har en række gode ting, og det hindrer altså ikke, at man senere kan tilpasse det.

Jeg vil derfor med de indvendinger, der også er indeholdt i min gennemgang, love en positiv medvirken i udvalget. Vi går i princippet ind for alle de bestemmelser, der her er forelagt, men jeg må altså tage forbehold, indtil jeg ser det sidste forslag.

Langkilde: Udgangspunktet for de lovforslag, der her foreligger til behandling, og for de kommissionsbetænkninger, som ligger til grund for lovforslagene, er regeringens og organisationernes bestemte ønske om at fastholde tjenestemandssystemet. Samtidig er lovforslagene udtryk for en klar vilje til at reformere systemet, således at det kommer til at svare til de vilkår, som administrationen må arbejde under i dag, og således at det får en så smidig form, at det får mulighed for at eksistere under de stadig ændrede forhold, som i de kommende år vil præge vort samfund.

Ønsket om at bevare dette system deles jo ikke af alle i offentligheden. Fra den seneste tid kan man nævne en redaktionel artikel i *Finanstidende* fra slutningen af februar i år, hvor det siges, at det eksisterende tjenestemandssystem stammer i sin grundvold helt tilbage fra 1919, og spørgsmålet er, om ikke udviklingen nu er løbet så meget fra denne ansættelsesform, at den helt bør afskaffes. Bladet fremhæver videre sin frygt for, at lønmæssige lapperier på systemet vil fremkalde ikke uvæsentlig lønafsmitning på det private arbejdsmarked.

Fra en helt anden side, nemlig fra LO, har der også jævnligt været angreb på tjenestemandssystemet, idet man anfører, at tjenestemændene høster gavn af de resultater, som opnås på det private arbejdsmarked, og samtidig forhandler sig til yderligere fordele.

Når regeringen og organisationerne trods denne kritik går ind for bevarelse af systemet, skyldes det først og fremmest det synspunkt, som vel navnlig fra det konservative folkepartis side gang på gang er blevet fremhævet, at stabiliteten i ansættelsesforholdet inden for systemet er uhyre vigtig for samfundet og samtidig en betryggelse for tjenestemændene. Der er altså gensidig interesse i systemets bevarelse. Det er det, som har båret systemet hidtil, og som også kan bære det igennem den fornyelse og smidiggørelse, som de foreliggende lovforslag er udtryk for. Det ønsker vi i hvert fald fra det konservative folkepartis side. Men det må selvfølgelig tilføjes, at den fælles interesse for systemet også skal føre til enighed om den tredje del af kommissionens arbejde, klassificeringen og lønfastsættelsen. Først når enighed her er opnået, kan det siges med sikkerhed, om det fornyede og smidiggjorte tjenestemandssystem skal danne rammen om statens personalepolitik i de kommende årtier, eller om man skal se sig om efter nye systemer, som vil indebære et radikalt brud med den hidtidige politik på dette område.

Men der er selvfølgelig sket det, som også